

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Jany Serbovej na neveřejnom zasadnutí 22. januára 2008 v Bratislave v trestnej veci proti odsúdenému **RNDr. E. K.**, pre trestný čin falšovania a pozmeňovania peňazí a cenných papierov podľa § 140 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. októbra 2007, sp. zn. 3 Ntok 1/2007, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnuté uznesenie sa zrušuje a Krajskému súdu v Banskej Bystrici sa ukladá, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 6. mája 1999, sp. zn. 1 T 11/98 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 1999, sp. zn. 4 To 76/1999, bol obžalovaný RNDr. E. K. právoplatne uznaný za vinného zo skutku posúdeného ako trestný čin falšovania a pozmeňovania peňazí a cenných papierov podľa § 140 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák., za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do prvej nápravno-výchovnej skupiny.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 31. októbra 2007, sp. zn. 3 Ntok 1/2007 podľa § 283 písm. d/ z dôvodov uvedených v § 278 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, zamietol návrh odsúdeného RNDr. E. K. na povolenie obnovy konania v horeuvedenej trestnej veci.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že návrh na povolenie obnovy konania je vlastne len opakovaním predchádzajúceho návrhu odsúdeného, ktorý už bol raz právoplatne zamietnutý uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. januára 2002, sp. zn. 3 Nt 107/00, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. marca 2002, sp. zn. 6 To 12/02 a ostatne uznesením toho istého súdu z 26. januára 2006, sp. zn. 2 Ntok 1/05, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2006, sp. zn. 4 To 30/2006.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť odsúdený RNDr. E. K..

V písomnom podaní predovšetkým namietal, že krajský súd jeho návrh na povolenie obnovy konania posudzoval podľa tzv. starého Trestného poriadku. Nový Trestný poriadok účinný od 1. januára 2006, podľa jeho názoru mu poskytuje väčší priestor na ochranu jeho základných práv a slobôd.

Uviedol tiež, že krajský súd sa v odôvodnení svojho uznesenia bližšie nezaobrá otázkou, prečo sa porušenie základných práv a slobôd, ktoré tvorilo jadro jeho návrhu na obnovu konania, stane skutočnosťou v mysle § 394 ods. 1 až potom, keď o porušení základných práv a slobôd rozhodne Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu.

Je totiž podľa jeho názoru veľmi naivné si myslieť, že krajský súd by nepochybil princíp porušenia jeho základných práv a slobôd spočívajúce v tom, že bol nesprávne odsúdený podľa § 140 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, pričom citované ustanovenie § 140 Tr. zák. (ods. 1 a 4) sú navzájom nezlučiteľné.

Okrem toho poukázal na to, že prvostupňový súd porušil jeho základné právo na obhajobu. Dňa 22. októbra 2007, mu ustanovil obhajkyňu JUDr. S. K.. O jej ustanovení bol vyrozumený 25. októbra 2007, pričom krajský súd o jeho návrhu rozhodol už 31. októbra 2007. Nemal preto možnosť sa s ustanovenou obhajkyňou ani kontaktovať, ani sa s ňou poradiť.

Zároveň zdôraznil, že zo spáchania skutku bol uznaný za vinného len na základe svojho vlastného priznania a výpovedí svedkov K. a B., ktorí mali vidieť, že krabicu s falzifikátmi bankoviek vyhodil zo svojho auta.

Uviedol preto nové dôkazy, spočívajúce v tom, že jeho výpoveď odporuje všetkým fyzikálnym zákonom a žiadal, aby krajský súd vypočul Z. M. majiteľa vozidla Škoda Favorit B. a vykonal rekonštrukciu prípadu.

Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, sám preskúmal napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici (časť o vine a treste), rozhodol o prerušení jeho výkonu trestu a napokon zrušil napadnuté uznesenie a prikázal Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Na podklade takto podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného je čiastočne dôvodná.

V prvom rade najvyšší súd opätovne v súlade s už predchádzajúcimi jeho uzneseniami (6 To 12/02 z 28. marca 2002 a 4 To 30/2006 z 20. apríla 2006) uvádza, že obnova konania je takým mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý slúži na odstránenie nedostatkov v skutkových zisteniach právoplatného rozsudku a to v tých prípadoch, ak príčiny zistených nedostatkov vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia.

V konaní o obnove sa nezisťuje správnosť pôvodného rozhodnutia, teda ani jeho zákonnosť, ale len a len otázka, či nové skutočnosti alebo dôkazy ktoré boli v tomto konaní uplatnené, boli orgánom činným v trestnom konaní v čase rozhodnutia neznáme a zároveň, či by sami o sebe, alebo v spojení s inými dôkazmi boli spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o vine, treste či náhrade škody.

Z tohto pohľadu preto správne postupoval krajský súd, keď návrh odsúdeného RNDr. E. K. na obnovu konania nepovažoval za opodstatnený, pretože ním namietané právne posúdenia skutku z ktorého bol uznaný za vinného nemôže byť v zmysel vyššie uvedeného dôvodom na povolenie obnovy konania.

Takéto prípadné pochybenie konajúcich súdov by bolo možné napraviť len podnetom na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, aby to napokon už viackrát vo svojich rozhodnutiach konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Na druhej strane najvyšší súd súhlasne so sťažnostnými námietkami odsúdeného konštatuje, že krajský súd nesprávne zamietol jeho žiadosť o povolenie obnovy konania podľa § 283 písm. d/ a § 278 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, hoci správne, vzhľadom k tomu, že žiadosť odsúdeného a poslanie obnovy konania bola doručená konajúcemu súdu až 19. septembra 2007 (§ 567 ods. 2 Tr. por.), mal krajský súd na rozhodnutie použiť ustanovenie Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006.

Uvedené procesné pochybenie prvostupňového súdu je však len formálneho charakteru, pretože v skutočnosti krajský súd rešpektoval vyšší rozsah práv prislúchajúcich odsúdenému v tomto konaní z ustanovení Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006, predovšetkým § 397 ods. 2 Tr. por.

V žiadnom prípade však za formálne pochybenie krajského súdu nie je možné považovať sťažnostnú námietku odsúdeného, že bolo porušené jeho právo na obhajobu tým, že nemal časový priestor na to, aby sa mohol poradiť so svojou ustanovenou obhajkyňou.

V tomto ohľade po preskúmaní spisového materiálu aj najvyšší súd zistil, že odsúdenému bola ustanovená opatrením krajského súdu z 22. októbra 2007 podľa § 40 ods. 1 z dôvodu § 38 ods. 2 písm. a/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, za obhajkyňu JUDr. S. K. (č.l. 9).

Citované opatrenie krajského súdu bolo doručené odsúdenému 25. októbra 2007 a obhajkyňi 24. októbra 2007 t.j. v stredu, resp. vo štvrtok.

Neverejné zasadnutie krajského súdu o návrhu odsúdeného o povolení obnovy konania sa uskutočnilo však už 31. októbra 2007, t.j. v čase kedy sa už reálne, ako uvádza vo svojich sťažnostných námietkach odsúdený nemohol so svojou obhajkyňou poradiť.

Z uvedeného potom jednoznačne vyplýva, že krajský súd porušil právo odsúdeného na obhajobu, pretože obsahom tohto práve nie je len formálne ustanovenie obhajcu, ale predovšetkým samotné právo v tomto prípade odsúdeného, na reálnu právnu pomoc, ktoré v dôsledku krátkemu časovému odstupu sa nedalo už realizovať.

Podľa § 189 ods. 2 Tr. por. v sťažnosti je možné uviesť skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli známe v prvostupňovom konaní.

Odsúdený RNDr. E. K. využil túto možnosť vyplývajúcu z citovaného ustanovenia Trestného poriadku a obsahom jeho sťažnosti je aj zoznam nových skutočností, ktoré podľa jeho názoru môžu mať vplyv na rozhodovanie prvostupňového súdu a ktoré neuvádzal vo svojej žiadosti o povolenie obnovy konania a teda neboli prvostupňovému súdu známe.

Podľa § 402 ods. 1 Tr. por. o povolení obnovy konania rozhoduje súd na verejnom zasadnutí.

Zamietnuť návrh z dôvodov uvedených v § 399 ods. 1 Tr. por. môže aj na neverejnom zasadnutí. Z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 Tr. por. môže tak urobiť len vtedy, ak návrh uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním.

Pretože krajský súd z návrhu odsúdeného RNDr. E. K. zistil, že jeho návrh je opretý o skutočnosti a dôkazy pre ktoré bol už jeho predchádzajúci návrh právoplatne zamietnutý rozhodol o zamietnutí jeho aktuálneho návrhu na povolenie obnovy konania na neverejnom zasadnutí podľa § 283 písm. d/ z dôvodov uvedených v § 278 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (formálne malo byť správne § 399 ods. 2 z dôvodov uvedených v § 394 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006).

Tým, že odsúdený v rámci svojej sťažnosti podľa § 189 ods. 2 uviedol nové skutočnosti a dôkazy došlo k zmene situácie v porovnaní s tou na základe ktorej

o podanom návrhu na obnovu konania rozhodoval krajský súd na neverejnom zasadnutí.

Z uvedeného potom vyplýva, že návrh odsúdeného na obnovu konania nie je len opakovaním jeho skoršieho návrhu a krajský súd o ňom bude musieť rozhodnúť na verejnom zasadnutí podľa § 402 ods. 1 Tr. por.

Platí totiž, že novou skutočnosťou alebo dôkazom je každá skutočnosť, alebo dôkaz, ktoré neboli predmetom dokazovania, alebo zisťovania, pre rozhodnutím, ktorého sa návrh na obnovu týka, resp. dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní obsiahnutý v spise, uplatnený procesnou stranou alebo vykonaný.

Samotná skutočnosť, či takýto dôkaz, alebo skutočnosť môže alebo nemôže odôvodniť povolenie obnovy konania sa vzťahuje už na posudzovanie vecného obsahu nového dôkazu či skutočnosti.

Takéto zistenie a závery môžu však byť len výsledkom dokazovania a hodnotenia novopredkladaných dôkazov a skutočností súdom po vykonaní zákonom predpísanej formy konania, v posudzovanej veci verejného zasadnutia podľa § 402 ods. 1 Tr. por.

Z týchto dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky o sťažnostiach odsúdeného E. K. rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave, 22. januára 2008

JUDr. Peter K r a j č o v i č ,v.r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Ing. Anton Jakubík

Za správnosť vyhotovenia: